

K

Julkaisija Kronos ry, Helsingin yliopiston historian opiskelijoiden ainejärjestö

Päätoimitus Sarah Kuismanen, Vilma Vares, Kamilla Kolimaa, Lilian Kiander

Toimitus Sakari Bister, Markus Kokkonen, Pauli Sirén, Ariadne Kiander, Jonatan Hjelt

Taitto Sarah Kuismanen

Kansi Essi Pellikka

Takakannen kuva

Veikko Somerpuro / Helsingin yliopisto

Paino Tikkurilan Paino Oy

Yhteystiedot ja palaute

kronikkahelsinki@gmail.com

Instagram @kronikka

sisällys

4 Pääkirjoitus

6 Puheenjohtajan palsta

8 Syksyn täripit
Kolumni: Se n-sana sanottiin historiallisessa kontekstissa

10 Vallattu yliopisto herätti opiskelijoiden uinuneen aktivismin, mutta osoitti samalla opiskelijaliikkeen ja yliopiston eturistiriidat

12 Kolumni: Takaisin soluihin? – mahdoton paluu menneeseen

s. 10

s. 12

16 Suomalaisen paskapostaamisen historia

18 fuksivuosi (Taylor's Version)

20 Runot

24 Novelli: lohtu

Tulevaisuutta kohti

Syksy on lähtenyt vauhdikkaasti käyntiin täällä yliopistollamme, kun huolet opiskelijoiden toimeentulosta ovat nostaneet päätään entisestään.

Uuden hallituksen leikkaustoimet tulevat mitä todennäköisimmin vaikuttamaan merkittävästi opiskelijoiden taloudelliseen tilanteeseen. Tämä herättää kysymyksiä opiskelijoiden kyvystä huolehtia omista perustarpeistaan opintojen aikana.

Kuten @opiskelijatleikkauksiavastaan Instagram-tilillä todetaankin, joukossa on voimaa! Torstaina 28.9. yliopistomme päärakennukselle kerääntyi jopa viisisataa

Kuva: Elena Eriksson

mielenosoittajaa osoittamaan tukeaan, kun yliopisto oli aikeissa häätää päärakennuksen valtaajat tiloissa järjestettävän tapahtuman vuoksi. Neuvottelujen jälkeen valtaus sai kuitenkin jatkua ja kyseinen tapahtuma järjestettiin mielenosoittajien läsnä ollessa.

Helsingin yliopiston päärakennuksen valtaus jatkui kaiken kaikkiaan yli kaksi viikkoa, eli kyseessä on Suomen historian pisin akateeminen valtaus! Päärakennuksen valtaus on kerännyt huomiota ja tärkeää näkyvyyttä, ja paikalle saatiin niin mediaa ja poliitikkoja kuin Helsingin yliopiston johtoa ja henkilökuntaa.

Avoimen dialogin (jopa deliberaation) ja aidon ymmärryksen kautta voitaisiin toivon mukaan luoda kestäviä ratkaisuja, jotka mahdollistaisivat opiskelun nimenomaan ilman loppuun palamista tai huolta omasta toimeentulosta.

Kuten moniin muihinkin asioihin, tähänkin syksyyn on mahtunut myös ilonpilkahduksia, kuten tämä Kronikan uusi numero! Tässä numerossa Kronikan toimitus tarjoilee monipuolisesti sekä kantaa ottavaa ja informatiivista, että kaunokirjallista ja taiteellista sisältöä. Saadaanpa myös yliopiston valtauksesta kuulla vielä lisää.

Toivonkin, että tämä numero antaa Sinulle uusia oivalluksia ja ehkäpä hetken pysähdyksen arjen keskellä. Iltojen pimentyessä ja syksyn tullessa olemme jo matkalla kohti valoisampaa tulevaisuutta.

– Sarah Kuismanen

Puheenjohtajan palsta

Kuva: Vilma Vares

Hyvää alkanutta syksyä! Uusi lukuvuosi on täällä, ja ainejärjestötoiminta on jälleen täydessä vauhdissa. Kuten moni on saattanut huomata, Kronoksen hallituksen kokoonpanoon on tullut kesän aikana muutoksia. Edellinen puheenjohtaja **Tuomas Korpi-mies** väistyi tehtävästään omiin kiireisiin vedoten, ja kevään sihteerinä toiminut **Jonatan Hjelt** (eli allekirjoittanut) otti tehtäväkseen luotsata Kronosta loppuvuoden. Tilalleni sihteeriksi valittiin ylimääräisessä vaalikokouksessa **Rosa Linke**. Muita henkilövaihdoksia ei kokouksessa nähty. Vaikka puheenjohtaja vaihtui, arki Kronoksessa ei ole muuttunut, vaan hallitus jatkaa Korpi-miehen laatiman toimintasuunnitelman toteuttamista.

Syksy on alkanut tuttuun tapaan fuksien orientaatioon liittyvien tapahtumien merkeissä. Kronos on tullut fukseille tutuksi ensisijaisesti tuutorien kautta, mutta hallitus on osallistunut syksyn aikana Fuksiseikkailuun, Avajaiskarnevaaliin ja kansainvälisten opiskelijoiden Check In -tapahtumaan, joissa kaikissa Kronoksella on ollut oma pisteensä tai rastinsa. Fuksit pääsivät kokeilemaan sitsaamista Kronoksen ja Historiuksen yhteisillä Fuksisitseillä, minkä lisäksi kulttuurivastaavat ovat järjestäneet ekskursion Musiikkitalolle katsomaan oopperaa, kirjallisuuskerho on kokoontunut ja on pidetty syksyn ensimmäiset hissakahvit. Ainakin ainejärjestötoiminnan näkökulmasta kaikki näyttäisi menevän hyvin.

Huoli toimeentulosta

Synkät pilvet ovatkin kasaantuneet aivan muualta. **Pääministeri Orpon** hallituksen aikeet leikata opiskelijoiden toimeentulosta ovat saaneet opiskelijat reagoimaan. Täytyy myöntää, että minulla oli mennä aamutee väärään kurkkuun, kun näin tiistaina 19.9. uutiset pääarakennuksen valtauksista. Olin tuolloin kotona opiskelemassa, mutta suuntasin välittämösti katsomaan, mitä yliopistolla oli tekeillä. Paikan päällä saatiin todeta, että uutiset olivat totta: Aulaan oli asettunut joukko opiskelijoita. Tuossa vaiheessa tuskin kukaan olisi kuitenkaan osannut odottaa, että kampusten valtauksista kasvaisi valtakunnallinen opiskelijaliike, joka tulisi laajenemaan kaikkiin yliopistokaupunkeihin.

Kuva: Rosa Linke

Kronoksen hallitus päätti kokouksessaan 27.9. ilmaista tukensa pääarakennuksen valtaajille, kun valtaus oli jatkunut jo viikon. Veimme kokouksen jälkeen muutaman muun hallituksen jäsenen kanssa Kronoksen lipun pääarakennukselle tuen merkiksi. Seuraavana päivänä Kronoksen lippu sai huomiota, kun valtaajat kieltäytyivät poistumasta pääarakennukselta Maanpuolustuskurssiyhdistyksen seminaarin tieltä, johon presidentti **Sauli Niinistökin** oli osallistumassa. Tilanne uhkasi kärjistyä, ja tiedotusvälineet seurasivat päivän tapahtumia tarkkaan. Lopulta presidentti saapui seminaariin opiskelijajoukon läpi. Kronoksen lippu näkyi ainakin päivän uutiskuvissa suoraan VALLATTU-kytlin yläpuolella.

Kronoksen hallituksen päätös lipun viemisestä oli yksimielinen, eikä kokouksessa käyty aiheesta väittelyä. Huoli toimeentulosta on laajasti jaettu, ja nekin, joiden taloudellinen asema on turvattu, tuntevat solidaarisuutta muita opiskelijoita kohtaan. Kirjoitin jo keväällä (Kronikka 1/2023) koulutuksen ja tutkimuksen rahoituksen tärkeydestä, mutta en tuolloin maininnut opiskelijoiden toimeentuloa. Opintotuessa on kuitenkin pohjimmiltaan kyse koulutuksen rahoituksesta, eikä valtio voi olla aidosti tieteen puolella, jos opiskelijoilla ei ole varaa opiskella. Vaikka valtaus pääarakennuksella onkin päättynyt, opiskelijat tulevat jatkamaan taistelua. Kronoksen hallitus jatkaa tilanteen seuraamista.

– **Jonatan Hjelt**, Kronos ry:n puheenjohtaja

Kolumni: Se n-sana sanottiin historiallisessa kontekstissa

Sakari Bister

Teemu Keskisarja, rakkaan Kronoksemme alumni, piti puheenvuoronsa syyskuun alussa eduskunnan palatessa kesälomaltaan käsittelemään hallituksen rasisminvastaista tiedonantoa. Tilanne oli valmiiksi jo tulenarka turbulentin sisäpoliittisen kesän jälkeen. Keskisarja teki paljon, mutta mm puolusteli nykyhallitusta ja kutsui esi-isiämme, 1700- ja 1800-luvullakin vielä eläneitä, termillä ”Pohjolan n-sana”. Keskisarja puolusti puhettaan sillä, että kaikki sanan painolasti on Suomesta irrallista, eikä sillä ole täällä historiallista painolastia. Samaan syssyyn väitettiin saamelaisten oikeuksia sortavan Suomen olevan ”maailman turvallisim maa vähemmistöille”. Niin varapuhemies Paula Risikko (kok), kuin hallituksen ministerit eivät puuttuneet tilanteeseen, ja valtiovarainministeri Riikka Purra (ps) vetosi juuri *historialliseen kontekstiin*.

Tapahtuma on ällöttävä esimerkki Suomessa vallitsevasta rakenteellisesta rasismista, joihin tiedonannot eivät voi vaikuttaa, ja siitä, että haluamme nähdä itsemme edelleenkin uhreina 2000-luvun kontekstissa, vain sen takia että ennen vanhaan oltiin uhreja. Historiallisen kontekstin nimissä sanotaan ilmeisesti mitä vaan, riippumatta asemasta. Suomen Kuvalehti (5.10.) toi tapauksen pinnalle hyvin esimerkkinä siitä, kuinka historian politikointia tapahtuu Suomessakin.

N-sana on olemassa ja sitä on historiasa käytetty (tosin Keskisarjan perustelut termin historiallisuudelle olivat puutteelliset. Tästä on ollut puhetta myös yliopistolla ja luennoilla, mutta ihmisiltä tuntuu puuttuvan aivan perustason kontekstin hahmotus; sillä mitä sanoo, missä asemassa, missä kontekstissa ja kenelle se on suunnattu, on aina eniten merkitystä. Kyseisen slurrin käyttö tutkijana ja kansanedustajana silloin, kun keskustellaan rasismista vastaisesta tiedonannosta, on uskomatonta.

”Ammattilpeydestään kiinni pitävän historioitsijan ei politiikan mitteloissäkään sovi unohtaa historian etiikkaa.”

Ulostulojakin tuli. Esimerkiksi historian tohtori Sandra Hagman kirjoitti Instagramissa oman vastineensa Keskisarjalle, jonka suosittelen lukemaan. Historioitsijat ilman rajoja-järjestön blogissa Sirkka Ahonen käytännössä kumoo yhdellä asianmukaisella lähde-etsinnällä Keskisarjan väitteet kyseisen sanan painolastittomuudesta. Ahonen kirjoittaa blogissa: *”...[Keskisarja] arvioi, että suomalainen maalaisraivas oli ennen J. V. Snellmania puolustuskyttömiä impivaaralaisten joukko, joka yhtä vähän kuin heidän jälke läisensääkään on sortanut ketään. Keskisarja ei historioitsijana näytä tunnustavan sitä varsin rikasta tutkimusta, jonka mukaan myös suomalaiset osallistuivat välillisesti*

ja osin suoraankin siirtomaiden riistoon, vaan pitäytyy kansalliseen uhriutumiskertomukseen kuten fennomaani Yrjö Sakari Yrjö-Koskinen aikanaan. Ammattiylpeydestään kiinni pitävän historioitsijan ei politiikan mitteloissäkään sovi unohtaa historian etiikkaa. Hänen odotetaan lähes tyvän kunnioittavasti niin menneisyyden ihmisiä kuin oman aikansa yleisöä. Afrikkalaiset kuten myös impivaaralaiset olivat aikanaan muutakin kuin apaattisia uhreja ja odottavat historiankirjoittajien antavan heille siitä tunnustusta.”

Samalla kuitenkin yleisempi keskustelu jäi toimittajien, sosiaalisen median ja valkoisen valtaväestön keskelle, oliko n-sanan käyttö nyt meidän mielestämme rasistista vai ei. Tilanne tuli ja meni, ja erityisen surullisena pidän sitä, että vaikkapa yliopistomme asiantuntijoilta asiasta ei kysytty sen koommin tai hirveästi. Piti googletella tovin jotta löytäisin asiasta jotakin ulostuloja... Toisaalta on toki hyvä, että typeryksille ei annettu liikaa huomiota; monet ihmiset joutuvat kärsimään Suomessa jo nyt sellaista vähemmistöstressiä, mitä kantasuomalaiset eivät voi edes kuvitellakaan. Enemmän ulostuloja olisi kuitenkin toivonut, historiallisen alan keskustelussa. Aktiivista keskustelua kaivataan.

Keskisarja ihmetteli huvittuneena aikaisemmin Suomen uutisissa (Perussuomalaisen puolueen äänenkannattaja),

kuinka ”valtamedia” ei ota häntä enää ekspertiksi esimerkiksi haastatteluihin viime eduskuntavaalien jälkeen. Haluaisin ainakin toivoa, että se johtuu osittain siitä, millaista käsitystä historiasta ja sen tutkimisesta hän antaa ja pitää yllä. Tarvitaan yhä jatkuvaa, aktiivista ja äänekästä keskustelua siitä, mitä kaikkea vastuuta, ei vain mahdollisuuksia, historioitsijoille kuuluu. Myös yliopistoissa.

Kirsikkana kakun päälle Keskisarja ilkkui 12.10. 2023 täysistunnossa opiskelijoiden turhille huolille, ja kertoi opiskelijoiden yltäkylläisestä asemasta, tekokynsistä ja merkkivaatteista. Viraaliksihan se meni, kuten maininnat ilmaisista opiskelijalounaista. Keskisarja kuvaili myös syksyllä käynnissä olleita valtauksia kolumnissaan (Suomen Uutiset, 4.10. 2023) näin: *”Barrikadeille nousevat (eli aulaan pyl-lähtävät) ne, joita yhteiskunta hellimmin hyväilee ja vihoviimeisillä vero- ja velkarahoillaan voitelee”*. Opiskelijat eivät Keskisarjan kolumnin mukaan ole tarpeeksi uhreja ja heillä ei ole oikeus uhriutua, sillä asema on moninkertaisesti parempi kuin 1700-luvun Turun Akatemiassa. Riippuu siis täysin Keskisarjan rakentamasta narratiivista, milloin on oikeus uhriutua kuten esi-isämme 1700-luvulla, milloin ei. Alkusyksyllä siihen hänen mielestään oli aihetta, uhriutumista ja kokonaisten kansojen kohtaloa vähättelevässä ja vääristelevässä ulostulossa. Ironista.

”Tarvitaan yhä jatkuvaa, aktiivista ja äänekästä keskustelua siitä, mitä kaikkea vastuuta – historioitsijoille kuuluu.”

Vallattu yliopisto herätti opiskelijoiden uinuneen aktivismin, mutta osoitti samalla opiskelijaliikkeen ja yliopiston eturistiriidat

Helsingin Yliopiston päärakennuksen aula oli opiskelijoiden vallattuna yhtäjaksoisesti 19.9.–6.10. Valtaus alkoi hallituksen budjettiriihen aikoihin, oli kaikille avoin ja vastusti hallituksen opiskelijoihin, kansainvälisiin opiskelijoihin ja pienituloisten elintasoon ja tukiin kaavailtuja mittakaavaltaan valtavia leikkauksia. Samalla valtausliike vaati Yliopistolta konkreettisempia toimia ja todellista tukea opiskelijoiden ja KV-opiskelijoiden aseman turvaamiseksi myös hallitusneuvottelujen jälkeen.

Aulojen keskusteluissa helposti unohtuu, että jo valtauksen aikana mielenilmaukset laajenivat Helsingin yliopiston jokaiselle kampukselle sekä noin 50 muuhun oppilaitokseen, lukioon, amikseen, ammattikorkeakouluun ja yliopistoon Turusta Ro-

vaniemelle asti. Valtausliike järjesti myös usealla paikkakunnalla leipää ei leikkauksia-mielenosoituksen, jossa Helsingissä osallistujia kerääntyi yli 2000–3000. Yli 1100 yliopiston työntekijää allekirjoitti tukiadressin valtaajille. Helsingin yliopiston valtauksesta viestittiin niin Sveriges radiossa, Viron mediassa kuin Euronewsissä asti. Dokumentaristeja oli paikalla Kroatiastakin.

Paikalla vieraili useita poliitikkoja, oppositiopuolueiden kansanedustajia, toimittajia, podcastin pitäjiä, kansalaisvaikuttajia ja henkilökuntaa. Vasta kahdeksantentoista päivänä ensimmäinen hallituspuolueiden kansanedustaja saapui paikalle, kun Ben Zyskowitz (kok) tuli haastamaan varsin kiireiseen sävyyn aulaan valtaajia. Toki nuorisoministerimme Sandra Bergqvist (rkp) oli A-studioissa vastannut korkeakouluopiskelijoiden huoleen, nyt jo surullisenkuuluisalla tavalla: peruskouluopetusta rahoitetaan enemmän, ja jos rahaa ruokaan ei ole, voi ”mennä kysymään kelalta”. Muuten sympatiat on olleet tasoa ”mee töihin”, vaikka asumis- ja opintotuen lasku ja jäädäytys koskee suhteellisesti eniten juuri jo nyt osa-aikatöissä käyviä.

Valtauksen voidaan sanoa aloittaneen uuden poliittisen aktiivisen toiminnan aallon ympäri Suomen oppilaitoksia. Opiskelijoita kurjistetaan, mutta opiskelijoiden suora toiminta on ollut unista ainakin pandemian ja sen jälkeisenä aikana, eli omana opiskeluaikanaanani. Kun Yliopisto vaati valtaajia siirtymään tilasta toisen päällä olevan tapahtuman tieltä, saapui noin viisisataa

Kuva: Jonatan Hjelt

opiskelijaa päivän varoitusajalla puolustamaan tilaa. Joukkovoima olikin käsinkosketeltavaa. Yliopisto perui vaatimuksensa jotakuinkin kokonaan, ja myös tasavallan presidentti Sauli Niinistö kävi valtaajien kanssa (presidentille tuttuun tapaan ympäripyöreää) dialogia, jossa oli niin ymmärrystä, ymmärtämättömyyttä, sympatiaa, tsemppiä, epätsemppiä ja vinkkejä.

Samalla ilmi tulivat kuitenkin tilanteen vakavuuden ja tilojen kuulumisen ristiriidat yliopiston kanssa: esimerkiksi Meilahdesssa poliisi hääti Biomedicum valtaajat ”vaarallisten kemikaalien” takia. Poliisi hääti myös monesta toisen asteen oppilaitoksesta yöpyjiä, ja Metropolian valtaajilla oli tunnetusti tiukat paikat järjestää valtauksen yöpymisen miltei joka yö. Meidän Yliopistossamme todellisuudessaan yhtiön toimitusjohtaja, joka Biomedicum rakennuksen omistaa, ei luultavasti kovin pitänyt valtaajien pyrkimyksistä (kirjoittajan spekulointia). Yliopiston tilajohdolla ei kuitenkaan asiaan ollut vastalauseita ja tuki päätöstä.

Yliopisto (ja rehtorin ollessa ulkomailla vararehtorina usein dialogia käynyt Kaj Nordlund) vetosi usein siihen, että opiskelijoiden asemaan on pyritty vaikuttaa jo eduskuntavaalien aikana, joten kaikki tarvittava on jo tehty. Yliopisto jakoi huolen ja antoi opiskelijoiden jäädä, mutta samalla pyrki siirtämään heidät heti, kun ensimmäinen tilaristiriita tuli pramille. Opiskelijat ovat elinehto yliopistolle, mutta yliopistojen rehtorit antoivat kuitenkin kiitoslausunnon samana päivänä hallitukselle budjettiriihen päätöksistä. Samalla rehtori Sari Lindblom oli kyseenalaiseen sävyyn Ylen kulttuuricocktailissa arvioimassa valtaajien pyrkimyksiä, ilman että opiskelijaedustajia oli mailla halmeilla. Status Quon säilyttäminen on syvällä yliopiston rakenteissa.

Kuva: Sakari Bister

Useat ainejärjestöt, myöskin Kronos, osoittivat valtaukselle tukensa viestinnässä ja tuomalla lippunsa valtaukselle, ja monet meistä myös osallistuivat yöpymällä yliopistolla tai muuten tukemalla valtausta. Kronos toi valtaukselle mm. hävikkiruoan fuksisitseiltä.

Tutkimme historiaa, ja valtauksen ollessa käynnissä esimerkiksi Vanhan valtauksesta 60-luvulta luennoitiin samassa rakennuksessa samaan aikaan. Usein kuitenkin parasta, mielenkiintoisinta ja kaikista palkitsevinta on olla itse mukana historiassa, emmehän me ole mitenkään sen yläpuolella vaikka sitä tutkimmekin.

– Sakari Bister

Kirjoittaja on Kronoksen 4. vuoden opiskelija ja puoliammattilainen instagram-stooreilija (ja Kronoksen ammattihääräilijä)

The background of the page is a photograph of a brick wall with a grid of windows. The windows are arranged in a 3x2 grid. The top row has two windows, the middle row has two windows, and the bottom row has two windows. The windows are dark-framed and have light-colored panes. The brick wall is light-colored with dark mortar lines.

Kolumni: Takaisin soluihin?

– mahdoton paluu menneeseen

Vilma Vares

Opiskelijoiden toimeentulosta ja erityisesti asumisesta on puhuttu erityisen paljon kevään 2023 eduskuntavaalien jälkeen. Nykyinen hallitus kaavailee huomattavia leikkauksia sosiaaliturvaan; opiskelijat ovat yksi ryhmistä, joiden arkea leikkaukset tulevat hankaloittamaan kaikista eniten. Asumistukea ja opintotukea aiotaan leikata puolueiden vaalilupauksista huolimatta. Samalla toimeentulostaan huolissaan olevista, velkataakan kanssa painivista ja työvuoren uuvuttamista opiskelijoista puhutaan julkisessa keskustelussa huomiota herättävän alentavasti.

Itse opiskelijana minusta kuulostaakin siltä, että monet, erityisesti keski-ikäiset kommentoijat muistelevat omaa opiskeluaikansa 1980- ja 1990-luvuilla, vertaavat sitä nykypäivään eivätkä toisinaan edes näe eroa oman opiskeluaikansa ja nykytilanteen välillä. Tämä kuuluu erityisesti keskusteluissa opiskelijoiden asumisesta: moni vähättelee opiskelijoiden taloudellista ahdinkoa ja yksinkertaistaa tilannetta syyttämällä opiskelijoita siitä, että he eivät suostu asumaan soluissa kuten ennen vanhaan.

Todellisuudessa kyse on paljon laajemmasta ilmiöstä kuin haluttomuudesta asua soluissa. Silti on hyvä pohtia, miksi soluasumiseen suhtaudutaan niin kielteisesti – syyt linkittyvät todennäköisesti muihin opiskelijoiden toimeentulossa ja yleisessä kulttuurisessa ilmapiirissä tapahtuneisiin muutoksiin.

Muutin vuosi sitten asumaan opiskelujen perässä Helsinkiin. Asunnon etsiminen ja löytäminen, kuten myös tuleva asuminen,

olivat mietityttäneet minua jo ennen opiskelemaan hakemista: oliko minun ylipääntään järkevää hakea opiskelemaan Helsinkiin, jos pääkaupunkiseudulla asuminen on niin kallista? Tulevan asumisen kustannukset pelottivatkin minua jopa enemmän kuin se, löytäisinkö asunnon ajoissa.

Siksi olinkin helpottunut, kun sain Helsingin opiskelija-asuntosäätiö Hoasilta asuntotarjouksen. Kyseessä oli soluhuone lähes Vantaan rajalla olevasta lähiöstä. Olin innoissani asunnon saamisesta, mutta myös erittäin positiivisesti yllättynyt – vuokrani oli vain kolmasosan niiden ystäväieni vuokriin nähden, jotka asuivat yksityisiltä asuntomarkkinoilta vuokratuissa yksiöissä ja kaksioissa. Tästä huolimatta siihen sisältyivät sähkö, vesi ja netti.

Vuokran hinta tuntui jopa liian hyvältä ollakseen totta. Mietin, mikä asunnossa voisi olla niin pahasti vialla, että vuokran oli näinkin alhainen. Siihen en kuitenkaan heti saanut vastausta. Asunto ei ollut priimakunnossa, mutta ajattelin sen olevan täysin tavallinen opiskelija-asunto. Minua ei haitannut, että 1980-luvulla rakennettua taloa oli remontoitu viimeksi 2000-luvun alussa (silloinkin varsin vähän) ja asunnon kylpyhuone oli oranssi. Myöskään sotkuinen keittiö täynnä edellisten asukkaiden rikkinäisiä kodinkoneita ja vanhentuneita ruokia ei haitannut minua: ennakkokäsityksieni mukaan ”kämäisessä solussa kärvistelemisen” oli oleellinen osa opiskelijaelämää ja -kokemusta. Yksin asuminen oli puolestaan luksusta, joka kuului vain vanhimmille opiskelijoille.

Olin väärässä.

Kävin syksyn aikana vanhojen ystäväni ja uusien kavereideni vastikään remontoituissa tai valmistuneissa yksiöissä ja kaksioissa, joiden rinnalla soluni kalpeni tyystin. Yhtäkkiä minua alkoikin häiritä, että asuin toisten jäljiltä sotkuisessa asunnossa, jonka muovimattolattia oli kuprulla ja kylpyhuoneen lukko rikki. Vaikka asunnossa oli kesällä kuuma ja talvella jääkylmä, ilma ei tuntunut vaihtuvan kunnolla. Minua häiritsi, että en saanut yöllä unta huonon äänieristyksen takia: asuntoon kantautui ääniä niin viereisistä huoneista, naapuriasunnoista kuin toisista rapuista. Pudistelinkin päätäni, kun Hoas vertasi soluasumista uudessa kampanjassaan ylelliseen aatelistelämään.

Katastrofijatteluun taipuvaisena aloin kehitellä mielessäni uhkakuvia toistensa jälkeen, kun en saanut hinkattua pinttynyttä tahroja keittiössä tai kylpyhuoneessa. Löysin netistä asuintalostani kertovia uutisia, joiden kommentoissa väiteltiin, onko kiinteistössä hometta vai ei. Laitoin ruokaa ja pesydyin päivittäin sotkuisissa tiloissa. Mietin, mistä ja miten mikäkin tahra oli aikoinaan tullut ja kuinka kauan se oli ollut siinä – vai halusinko edes tietää sitä. Vaikka olin jo ehtinyt tottua solun oranssiin kylpyhuoneeseen, hypin innoissani, kun muutin talvella upouuteen ja, ennen kaikkea, puhtaaseen opiskelijajyksiöön.

Oma kokemukseni soluasumisesta kuvaa sitä, miten huomattavasti opiskelija-asumisen olosuhteet ovat muuttuneet kolmen tai neljän vuosikymmenen aikana. Esimerkiksi solu, jossa asuin, on ollut 1980-luvun alussa todennäköisesti ajanmukainen opiskelija-asunto. Ilman kunnollista remontoimista se ei kuitenkaan vastaa opiskelijoiden – tai monen muunkaan – nykyistä vaatimustasoa: jopa 1990-luvulla soluissa asuneet sukulaiseni kauhistelivat soluni kuntoa. 1980-luvulla rakennetussa solussa asuneet kommentoijat ymmärtäisivät varmasti solujen vanhanaikaisuuden, jos he olisivat itse asuneet 1940- tai 1950-luvulla rakennetuissa ja sen jälkeen remontoimattomissa asunnoissa.

Ylioppilaslehti julisti soluasumisen aikakauden päättyneeksi jo vuonna 1992 – siis 30 vuotta ennen kuin muutin itse soluun. Yksin asuminen on yleistynyt huomattavasti tämän jälkeen, mitä kuvaa esimerkiksi

”Vaikka opiskelijoiden tukia leikattaisiin, suurimmalle osalle opiskelijoista ei riittäisi soluja tai muitakaan opiskelija-asuntoja.”

Hoasin rakennustointiminta: viime vuosina on panostettu uusien yksiöiden ja kaksioiden rakentamiseen sekä solujen muuttamiseen esimerkiksi perheasunnoiksi. Jälkimmäinen on voinut merkitä remontoitavan solun

asukkaille vuokrasopimuksen päättymistä. Tämän lisäksi kaikista huonokuntoisimmista solukohteista on luovuttu jo kauan ennen nykyisen hallituksen toimia. Vaikka opiskelijoiden tukia leikattaisiin, suurimmalle osalle

”Todellisuudessa kyse on paljon laajemmasta ilmiöstä kuin haluttomuudesta asua soluissa.”

opiskelijoista ei riittäisi soluja tai muitakaan opiskelija-asuntoja.

Minua harmittaa, että kokemukseni soluasumisesta muuttui yhtäkkiä varsin negatiiviseksi asunnon kunnan perusteella. Soluasuminen voisi olla opiskelijoille hyvä ensiasuminen muoto, jos asunnot olisivat paremmassa kunnossa ja niitä olisi saatavilla. Esimerkiksi Hoasin yksiöihin ja kaksioihin voi olla hankala päästä ja yksityisillä asuntomarkkinoilla vuokrat hipovat taivaita. Solun pienet asumiskustannukset merkitsivät minulle varsin vähän taloudellisia huolia. On kuitenkin muistettava, ettei yleinen asumistuki kata missään tilanteessa koko vuokraa. Tämän muistavat sitä saavat opiskelijat, mutta harvemmin opiskelijoiden rahatilannetta kommentoivat tahot.

Uudelle paikkakunnalle muuttaminen on myös stressaavaa ja alkuaikoina varsin yksinäistä, jolloin kämppiksen seura voisi tuoda turvaa. Kämppiksen löytäminen voisi sen sijaan olla todennäköisesti helpointa soluasumisen kautta, jos vanhat ystävät jäävät kotikaupunkiin tai muuttavat toiselle paikkakunnalle. Kämppissuhteetkaan eivät kuitenkaan ole samanlaisia kuin ennen: monet yrittävät elää soluissa kuin se olisi yksiö, mikä voi selittyä niin yksin asumisen yleistymisellä kuin nykykulttuurin individualistisuudella. Paluuta entiseen ei ole, vaikka opiskelijat väkisin pakotettaisiin soluihin.

En pakota ketään asumaan solussa, enhän ole pitkään aikaan itsekään asunut sellaisessa. Minusta onkin tekopyhää painostaa opiskelijoita asumaan soluissa ja syyllistää yksin asuvia opiskelijoita – varsinkin, kun soluja on aina vain huonommin saatavilla ja ne voivat olla yhtä huonossa kunnossa kuin omassa tapauksessani. Se, että on pienituloinen opiskelija, ei tarkoita sitä, että pitäisi tyytyä asumaan sotkun keskellä.

Kyse ei siis ole opiskelijoiden haluttomuudesta asua soluissa. Opiskelijoiden jo valmiiksi niukka perustoimeentulo on uhattuna, mistä olemme oikeutetusti huolissamme. Silti julkinen keskustelu tuntuu jumittuneen soluasumiseen, jota pidetään helppona ratkaisuna monimutkaiseen ongelmaan – vaikka nykyiseen soluasumiseen itsessään liittyy lukemattomia ongelmia.

Paluuta entiseen ei ole: nykyhetken tilanteita ei pystytä ratkaisemaan 1980- ja 1990-lukujen keinoilla.

Pauli Sirén, *****

Suomalaisen paskapostaamisen historia

Johdanto

Paskapostaaminen on kirjallisen kulttuurin muoto, jolle on ominaista turhan, satunnaisen, surrealististen tai käsiteltyyn aiheeseen liittymättömän tekstin tuottamista, kenties joskus toisteiseen sävyyn.¹ Paskapostaaminen on yksi trollaamisen muoto. Trollaaminen vuorostaan on lukijoiden tarkoituksellista harhaanjohtamista tai provosoimista. Kun ryhtyy tulkitsemaan tekstejä Suomen historian eri vaiheilta, voi ajatteleva ihminen tulla siihen tulokseen, että Suomen historia on ollut täynnä legendaarisia paskapostaajia. Tämä teksti on osa tekstisarjaa, johon tulee jatkoa Kronikan seuraavissa numeroissa.

Tuohikirje 292

Tuohikirje on vanhin tunnettu suomensukuisella kielellä kirjoitettu teksti², ja samalla yksi legendaarisimmista paskapostauksista, joita tällä hetkellä tunnetaan. Se on kirjoitettu joskus 1200-luvulla, mutta tarkempaa ajankohtaa pitänee

1 <https://meemi.info/w/Paskapostaus>, viitattu 26.4.2023

2 https://fi.wikipedia.org/wiki/Tuohikirje_292, viitattu 26.4.2023

kysyä sun mutsiltas.³ Tuohikirjeen 292 meemi-arvoa lisää se, etteivät tutkijat ole täysin varmoja sen sisällöstä. Tulkintojen välinen konsensus on, että kirjeessä lienee loitsu, jossa toistuvat sanat jumala ja nuoli.

Se, mitä tai ketä jumala on nuollut, jää tekstistä epäselväksi. Kyseessä oleva jumalolentokin on jäänyt epäselväksi. Epäselvyys on sattumoisin myös Tuohikirje 292 vaikuttaa lisäksi olleen nykyäänkin toimivan ”Putinin trolleiksi”⁴ kutsumun trolliryhmän ensimmäisiä luomuksia, sillä kirje on kirjoitettu kyrillisillä kirjaimilla. Kyseessä on siis Putinin trollien käsittämättömällä kielellä tehty loitsu eli servaus, jossa jumala nuolee jotakin, eli toisin sanoen mitä mahtavin paskapostaus.

Abckiria

Abckiria on uskonpuhdistaja Mikael ”Landekokis” Agricolan vuonna 1543 julkaisema vastapallo katolisen kirkon harjoittamaan trollaukseen. Katolinen kirkko oli nimittäin onnistunut toteuttamaan yhden historian suurimmista ”bi-teistä”⁵, jossa kirkonmiehet lukivat Raamatun sanaa vuosisatojen ajan latinaksi. Rahvas ei latinaa siis sitten Rooman valtakunnan tuhoutumisen osannut lätistä. Agricola halusi siis kääntää Raamatun kokonaan kansankielelle. Abckiriaan Agricola käänsi mielestään tärkeimmät tekstit. Tämä tekee hänestä aikamoisen luuserin, koska kirjassa ei esiinny Laulujen laulua eikä sitä kohta, jossa Pietari servaa kaikki aamuisin ryypäävät sanomalla sen olevan mahdotonta.

Tärkein seikka Abckiriassa kuitenkin on, että Agricola joutui itse keksimään suuren osan suomen kirjakielestä kirjaa varten. Tässä hän kuitenkin sortuu trollaukseen, aivan kuten hänen niin vihaamansa katolinen kirkko. Kirjan kieliasu nimittäin on malliesimerkki keskiaikaisesta paskapostaamisesta⁶, vaikka kirja sinänsä valmistuikin aikana, jonka historioitsijat kategorisoivat uuden ajan aluksi. Agricolan kieli loi pohjan myöhemmälle suomenkieliselle kirjalliselle paskapostauskulttuurille, joka oli voimissaan etenkin 1700-luvulla.

3 https://hikipedia.info/wiki/Sun_mutsis

4 Jessika Aro: Putinin trollit - tositarinoita Venäjän infosodan rintamilta, 2019

5 <https://www.urbandictionary.com/define.php?term=Committed%20to%20The%20Bit>

6 Esim. sanonta ”Catso peltoa iossa giinnostuxeni idää, ia ole näcewä, ettei sielä caswa wittuacan.”

fuksivuosi (Taylor's Version)

Teksti Vilma Vares

Taylor Swiftin laajasta tuotannosta voi löytää samaistuttavan kappaleen tilanteeseen kuin tilanteeseen. Tämä pätee myös yliopistoon. Seuraava soittolista sisältää niin pop-, indie- kuin country-tyylin kappaleita, jotka vievät kuuntelijan takaisin fuksivuoteensa Kronoksessa.

Mean (Taylor's Version)

Tuleva fuksi haaveilee uudesta elämästään, joka on juuri alkamassa. Unelmien ja laulun sanoitusten "someday" onkin "today".

Welcome To New York (Taylor's Version) ja Never Grow Up (Taylor's Version)

Ulkopaikkakuntalainen fuksi muuttaa uuteen kaupunkiin, mikä voi merkitä myös uutta alkua. Omilleen muuttaminen on jännittävää, mutta se voi saada niin ulkopaikkakuntalaisen kuin pääkaupunkiseutulaisen muistelemaan lapsuudenkotiaan aikaista kaihoisemmin.

Fifteen (Taylor's Version)

Fuksin elämä on täynnä jännitystä ja uuden oppimista, jolloin asioiden todellinen tärkeysjärjestys voi unohtua. (Sopiiko high schoolista kertova kappale yliopistoon? Ehkä.)

New Romantics (Taylor's Version)

Opiskelijaelämä, uudet ihmiset ja lukuisat tapahtumat tuntuvat fuksista taianomaisilta.

...Ready For It?

Baby let the games begin eli fuksivuoden leikkimieliset kilpailut: orientaatio, fuksiaiset, fuksiseikkailu... Ja kuka on lopulta super-fuksi?

mirrorball

Fuksi miettii uusien ihmisten seurassa, mikä versio itsestään hänen pitäisi olla. Fuksin kannattaisi kuitenkin olla juuri sellainen, jollaisena hän kokee olevansa oma itsensä :)

the last great american dynasty ja marjorie

Johdantokurssin mummotehtävä saa fuksin pohtimaan pitkän elämän vaikuttavuutta. Samalla hän näkee myös ajan kulumisen ja läheistensä elämät uudessa valossa.

22 (Taylor's Version)

Oli se sitten baarissa juhlimesta tai hiljaista teen juomista jonkun kotona, fuksi pitää hauskaa uusien kavereiden kanssa. Ainakin joku joukosta saattaa olla 22-vuotias.

Timeless (Taylor's Version) (From The Vault)

Arkistoon tutustuminen voi päättyä odottamattomalla tavalla: vanhojen valokuvien tutkiskelu saa fuksin tunteelliseksi, kun menneisyyden ihmiset alkavat tuntua samaistuttavilta.

Getaway Car

Fuksiristeilyllä tapahtuu paljon. (Sopiiko autosta kertova kappale myös laivaan? Kyllä.)

You Need To Calm Down, The Man ja Only The Young

Fuksi käy opiskelukavereidensa kanssa syvällisiä yhteiskunnallisia ja poliittisia keskusteluja, jotka inspiroivat häntä tekemään töitä yhdenvertaisemman maailman puolesta.

'tis the damn season

Fuksi matkustaa lomien ajaksi kotiseudulleen ja muistelee menneitä ristiriitaisin tuntein.

this is me trying ja A Place in this World

Väsymyksen ja stressin keskellä voi olla hankala opiskella ja selvitä deadlineista. Opin-tojen suunnittelu, tulevaisuuden pohtiminen ja oman paikkansa löytäminen maailmassa eivät ole helppoja kysymyksiä.

epiphany ja The Great War

Maailmansotien tutkiminen kurssitehtävää varten laajentaa fuksin käsitystä menneisyydestä. Samalla hän käy omaa suurta sotaansa (eli riitaa) läheisensä kanssa.

The Story Of Us (Taylor's Version)

Fuksi näkee kronosihastuksensa usein kampuksella. Ujostelu tekee kirjastosta kiusallisen kohtauspaikan, kuten The Story Of Usin musiikkivideossa.

dorothea

Fuksi tapaa lapsuudenystävänsä, jonka elämänpolku on kulkenut eri suuntaan.

Mine (Taylor's Version)

Fuksi tutustuu ihmiseen, joka auttaa häntä kasvamaan ja tuo hänen parhaat puolensa esiin. Kappaleessa kyse on kumppanista, mutta se voi olla myös ystävä tai muu läheinen :)

You're On Your Own, Kid

Lukuvuoden loppuminen voi merkitä pitkää taukoa opiskelukavereiden näkemisestä. Fuksi on kesän omillaan, mutta pelosta huolimatta hän tietää selviävänsä siitä.

Long Live (Taylor's Version)

Fuksi tuntee yhteenkuuluvuutta Kronoksen tapahtumassa — oli se sitten piknik, bileet, sitsit, vuosijuhlat, kerhotoimintaa tai Kronikan toimituskokous ;)

Runot

Kamilla Kolimaa

Härän poskea markkinoilla
luulin että härän poskea
luulin että jotakin markkinoilla vedin
Vedin vettä poskeen
vedin härkää turpaan markkinoilla.
härälle sanoin mua turpaan vedä jotta posket siun voin poskeen pistellä
miks se Venus niin surulliselta näyttää niin murheelliselta kysyin härältä ja nyt käsitän ummet ja lammet
se pillittää
murhattavan murheelliselta
murhaballadilta
hei joel mul'oli uni.
miksi härän poskia koitan poskeen pistellä ja härkävettä vedän vaan
häränhantävettä
jälleen kaikki ennallaan entisöityä syötyä
kuten taiteilijan omakuva nuoruuden vuosilta

Ariadne Kiander

Oon vaeltanut läpi unohduksen usvan
kymmenen polkua ottanut puhdistukseen
tän tuskan
hionut kivistä kuulaan ja lasikyynleet nää
heijastamaan taivaan sävyistä jokaista
Oon hengittänyt elämää ja kuolemaa
tuhat vuotta kulkenut porteilla maan ja manalan
Antaa taivaiden raivota, jumalten vihata
ei raivottarien piiskat mua enää pelota

(1/10/23)

Kamilla Kolimaa

ei mitään

kaunis syysketo syyspäivä hukkaan

sorsat

ne varjoihin nukkumaan menivät

pitkittyneitä aikoja sitten

sittemmin

itken sorsia

niille pitkittyneitä aikoja sitten

kuvittelin voitavan puhua

kuvittelin voitavan sorsista kissoja tehrä tai kissan jonk'sylissä nukkua

syysketo hukkaan menee hävikkiin

kun en muuta tahdo kuin ison kissan sylissä nukkua

kun en tahdo muuta kuin kissan(viikset) viikset kissan

vitsikkään

mitä nyttemmin miulla on

kauneutein

kauneutein Miulla on ja särky

Särki

(lokakuussa) itken ja tiskaan kuivaan

monni tiskaa monni kuivaa

haluan luottaa ihmisiin

itseä kylmäksi luulin

kiskoiseksi kylmäksi

joka nyt toisaalta pillittää

pillejä panhuiluja pajupillejä

ja lopuksi päivän äidille

uskollinen olen

uskoa puoliksi täynnä

Äiti yli kaikkien viiksien meneepi

yli kaikkien kissojen heikkien

kissat menee mutta äiditön en kuuna päivänä ole en kuuna

päivänä saatana

majan puran väkinäisin elkein kalliolta kukkulalta

olkimajavan tassulit

siis räpylät meinaan

nyt omi lokakuu eikä sitä itsestä näe ei itsestä

mut' majasta puretusta, kun helsinki on hetkisen hirveä

Tuonen viita!

Kamilla Kolimaa

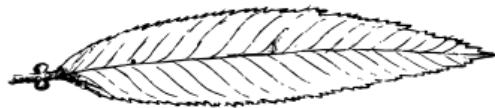
Markus Kokkonen

Taakse jää, Brylcreem

Joskus uusissa paikoissa käyn
yleensä innon ahdistusta kokien.
Kuin lapsi ajamana unten näyn
minä astun ohi nukkuvien talojen.

Ja puiston puissa kaikki toiveet nukkuu,
jotka ovat kanssani joskus kulkeneet.
Ja elämäni kaikki muistot hukkuu,
kun ne ovat jonnekin itsensä sulkeneet.

Ja suihkulähteen vesikin soi niin suruisasti,
kun linnun laulu aamuun heläjää.
Kävelen siis kotini ääreen asti
vaikka rinnassani soi ja nyyhkyttää.

Rakkauden Kuolema

Lilian Kiander

Kävelit kohti mun sielua.
Sinne löytämättä sisäänpääsyä kuitenkaan.
Yhdessä ihailtiin mun muotoja,
Ehkä valossa kuun näit Venuksen luut,
Mutta minusta tuntui että veistelit vain
kaarnalaivoja mun kaarella.

Sitten eräänä syksyisenä iltana,
varomatta sanojas
tuuppasit veistä mun haavassa.
Kohta mua taiteltiinkin ympäriinsä huonetta,
niinkuin kulunutta räsymattoa.

Se oli rakkauden kuolema
Silloin kun satutit mun tunteita.

Suren niitä ohilipuvia haaveita,
nuoruuden valokuvia meistä jääkaapin ovesa
- ja lapsenlapsia.

Parasta mulle ois nääs, että vien oman onneni turvaan
Ja yksin taas jään.

Et ajattelematon, ansaitse runosielua kuitenkaan, siksi
mä kitken nää orastavat tunteet juuriltaan.
Ne ovat sinua kohtaan kuin kellertävät rikkaruohot
ruusunpenkin reunoilla.

Meistä järkevämpänä tiedän,
että yhdessä murtaisimme sydämeni uudestaan.

Minä vuodan kuiviin,
enkä osaa itseäni auttaa,
eikä rinnastani tää kipu katoa.

Lohtu

Kamilla Kolimaa

Lähetän postissa kirjasen Uuteen-Seelantiin vaihto-opiskelijain omaan lokerikkoon ja kirjoitan pakettiin *lue se huolella ja ihastu*. Kotona soitan taas Pojalle—ruotsin kielen sana *pojke* tulee suomenkielen sanasta *poika*, tiesittekö—soitan Pojalle ja kysyn nukuttaako vielä, onko tämä ottanut unettavia aineita, painaako päivä linnunluita ja askareet jänteitä ja tämä sanoo että voisi nyt nukkua—lähren alikulkutunneliin, jossa koulupoikaset heittelevät lumipalloilla yhtä joukossaan mutten sano näille mitään, ne huutelevat rumia yhdelle joukossa ja ajattelen vällyjä valkeita. Kuvittelen jollakin lapsista olevan puukko mutta kun se ei vedä sitä vaan viskoo lunta—sillä nykyisinä aikoina lapsetkin veitsiä kanniskelevat. Lapsi vilkaisee itseä, kun ohitan koulupojat ja hetken katson silmiin, joiden yli lumi pyyhkii ja ripset herkeinä tämä poistuu joukosta varsajalkojen rykmentin raoista ja muut ovat kaatua ja juoksee vikkellään itsein ohitse ja joukko repii perään ja sytytän savuk-

keen. Perillä avaan hiljaa oven—hyvin hiljaa vain eleen vuoksi, kuten ihminen hymyilee muutaman hetkisen katsekontaktin loputtua ihan vain varmuuden vuoksi, vaikkei näkijä näe. Akvaariossa kalat nukkuvat syöneinä, ja tekevät huonovointiseksi—kovin hyvin sairaalta kallonkatossa tuntuu kun riisun katsellen nukkuvaa muotoa vuoteessa—kummalla tavoin se kuolleen vastaiselta näyttää, hyvinkin elävältä, eloisammalta kuin hereillä olevat—enkä niitä klassisia vertauksia unesta kuolemaan ja kuolemasta uneen käsitä—sitä hyvinkin kuuluisaa joka menee jotakuinkin niin että kuolla on nukkua ja nukkua nähdä unta ja että siinä piilenee kaikki, siinä kaikki piileepi. Poika nukkuu uniasussa kyljellään selkä katsojaan ja puristaa jotakin rintaansa ja hirvittävän eloisalta se näyttäneen, ei puristettu asia vaan Poika siis—ja kuvittelen jonkin täytetyn eläimen tämän syliin, peiton alla se liikenee, täytetty vesinokkaeläin taikka vyötiäinen taikka jotakin suomen luonnosta (Suomi 100v.). Uniasun värillä ei ole väliä, vain kankaalla—sillä puuvilla on samaa kuin vällyt ja tyynyliinat ja Pojasta ikäänkuin tulee osa vuodetta—ja itsestä häiritsevä, eri uniasumateriaaleissa liikkuva lisäosa. Nostan vällyjä ja näen tyynyn sen sylissä, hoikat varsajalat sen ympärille kangistuvat ja kädet ikäänkuin rukoiluasennossa muttakun ei millään osaa sanoa mitä se rukoilee muuta kuin jotain unentuomaa. Katson seinälle ja joitakin valokuvantapaisia siellä roikkuu mutten nukkujaa niissä näe, joitakin Kelan kirjeitä yöpöydällä lojuu kuorissa enkä katso nimeä. Otan piristäviä ja menen nuorukaisen viereen ja kietoudun siihen ja se ottaa selkeästi mutta syvässä unessa syleilyyn—ja ajattelen että jos nyt olisin tämän Pojan äiti, jos nyt juuri olisi tämä ihminen itsestään poistatettu ja sen haluaisin nimetä, nimeäisin sen yksinkertaisesti Pojaksi tai Veljeksi—ja pidellessä tätä sylissä ikäänkuin tunnen erinäisten unisarjojen pyyhkivän tämän mielipahasessa, näen sen hiuspyörteessä pienen auranvärimuutoksen tapaan, hiuslatvan ja seinävärin välissä väri muuttuu ja samana hetkenä tämä nytkähtää riivatun tapaan, kauniin riivatun tapaan ja ajattelen jonkin nyt tätä jahtaavan, jonkin haudatun tapaan jahtaavan—tähän on jokin koira haudattuna—katson vinttikoiraa omassa pedissään—se valvoo ja äsken huoneeseen tultua tervehti, eikä enää lainkaan itseä pelkää—mutta ajattelen mitä voitavan päätellä omistajasta jos tällä harmaa vinttikoina on kodissaan—se hyvin ravitulta näyttää mutta huonosti juosseelta, keskivanhalta vinttikoiralta—mutta huonosti niityillä käyneeltä, ei kuten Emma Bovaryn harmaa vinttikoina, joka juoksentelee päivittäin Provencen niityillä—sisällä pysyneeltä vinttikoiralta se näyttää ja Pojan varsajalat nykivät kuin tämä jossakin pinkoisi ja erinäisiä opettajainimiä, en tiedä kuinka mutta opetta-

jainnimiä ne ovat—pääsee huulilta. Jotakin pää väistelee nykien ja kädet pään suojaksi vetäytyvät ja tiedän ettei tämä näe omiani jotka kehon kylkiä suojaavat—mutta syleillessä Poikaa—hirvittävä lämmönlohtu ripustautuu ylle ja itsekin ikäänkuin osaksi vällyjä tulen vaikka koskaan en tätä ole tavannut, milloinkaan en kohdannut. Hiuksista tämän käyttämän shampoon voin päätellä ja siitä että tämä sentapaiseen käyttää rahaa vaikka huonosti ulkoilutettu koira vähäiseen ulkonaliikkumiseen viittaa ja samoin valokuvantapaiset seinillä, mistä ihmiset kokoaan puuttuvat—rakennuksia niissä vain on—erinäisiä hallintorakennuksia ja Metsätalo—Lappeenrannan ja Pasilan vinttikoiranharmaita funktionaalisia rakennelmia. Ja laskeskelen kuinka kauan tämän käyttämä lääkitys vaikuttaa ja laitan vaimean herätyksen juuri niiksi ajoin, jolloin kuvittelen loitsun tämän ruumiista raukeavan—vaikken kuitenkaan nuku—yksinkertaisesti pitelen Poikaa ja kellun vällyin välissä ikäänkuin aurinkolämmössä keinotekoisessa ja kuuntelen vinttikoiran kirsun il-mavirtaa, ja unohdan päiväajan kokonaan—ainoa mitä koskaan on ollut on yö ja sen hiljainen valoton lohtu ja vesilasit ja virtsaamassa käyminen ja eloisa nukkuja sylissä—ja pienen hetkisen, hyvin pienen jossakin auringonnousua edeltävillä varteilla pidellessä tätä sylissä, ajattelen olevani tuo Poika, ajattelen asuvani tuossa oletetussa masennus-huoneessa vinttikoiran kanssa ja näkevän jahtausunia, joko kiusatun lapsen tai jäniksiä takaa juoksevan metsästyskoiran tai opettajia pelkäävän—ajattelen eläväni samassa puuvillayöasussa—ja ihanin ja hirvittävin hetki siinä kaikessa on juuri ennen herätystä, laitan sen pois juuri ennen kuin äänet alkanevat—ja kun huomaan tietyn lääkehuurun, tietyn pohjan jossakin hyvin kaukana nousseen, ja Poikaa ikäänkuin kaivoämpäriin tavoin hinataan ylös luukulle, jossa istun—alan nousta ja perääntyä ja uniasun päivävaatteisin vaihdan—koska niitähän ei milloinkaan saa sekoittaa—kuten maan alla työskentelevät, maaonkaloissa työskentelevät ja ydinvoimaloissa työskentelevät vaihtanevat vaatteensa tarkoin huomioin ennen ihmismaailmaan paluuta. Ja juuri kun olen ovelle perääntymässä ja koira nuolee tassua, Poika on säpsähtämäisillään auringonvalosta tällä kertaa oikeasta sellaisesta—ja bambisilmät, enhän niitä todella bambisilmiksi tiedä sillä luomet vain silmämunien päällä olen nähnyt—mutta bambisilmiksi niitä oletan—alkavat raottua hitaalla tempolla, ja eloisaan elotonta alkanee piillä ja juuri silloin vikkellään ulko-oven avaavan ja sanomalehden yli astun rappukäytävään ja poistunen äänekkäästi.

